

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20809/2024
27.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миломир Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слободан Миловановић, адвокат из ..., ради опозива и утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1857/24 од 28.06.2024. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1857/24 од 28.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1857/24 од 28.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1857/24 од 28.06.2024. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лозници П 85/23 од 19.03.2024. године, којом је одбијен тужбени захтев да се опозове уговор о поклону због грубе неблагодарности поклонопримца, овде туженог, закључен између парничних странака, оверен пред јвним бележником Миленом Бајић из ... ОПУ 677-2019 дана 25.12.2019. године, чији предмет су непокретности ближе описане у ставу првом изреке првостепене пресуде, што би тужени био дужан да призна и трпи да се тужилац по основу пресуде укњижи као власник у РГЗ СКН Лозница, одбијен тужбени захтев да се утврди да је исти уговор о поклону ништав и да не производи правно дејство, јер је отпао мотив тужиоца за закључење уговора, а тиме сам основ уговора из члана 52. ЗОО, што би тужени био дужан да призна и трпи да се тужилац по основу пресуде укњижи као власник у РГЗ СКН Лозница, обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 77.450,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка и одлучено да привремена мера одређена решењем Основног суда у Лозници П 85/23 од 02.02.2023. године остаје на снази до правноснажног окончања парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11....10/23, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев за опозив уговора о поклону закљученог између тужиоца као поклонодавца и туженог као поклонопримца, јер тужилац није доказао тврдњу о грубој неблагодарности на страни туженог, каква је прописана параграфом 561. Грађанског Законика Краљевине Србије, као правилом које се примењује сходно Закону о неважности правних прописа донетих пре 06. априла 1941. године и за време непријатељске окупације ("Сл.лист ФНРЈ", бр. 86 од 25.10.1946. године, 105 од 27.12.1946. године, 86 од 12.11.1947. године - обавезно тумачење), нити је доказао да је на страни поклонодавца након закључења уговора дошло до таквог осиромашења да нема нужних средстава за издржавање, које би оправдало опозив уговора о поклону. Истовремено је оцењено да нису испуњени ни законски услови из члана 52. Закона о облигационим односима за утврђење ништавости уговора о поклону, јер тужилац није доказао да је поклон учинио мотивисан усменим договором да се тужени пресели у породичну кућу и да се брине и стара о тужиоцу, односно да је отпао мотив за закључење уговора.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепене пресуде у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.02.2023020. године. Вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**